

Det var grått og regntungt. Det så ut til å dra opp til skikkelig uvær.

Den spredte trafikken opp og ned Elgeseter gate denne fredag morgen skapte ingen fare verken for fotgjengere eller kjøretøy. Men ei folkevogn på vei nordover kjørte i en søledam som var like inntil kantsteinene og slengte en grå og skitten søleskvett innover fortauet. Der traff vannet skoene og benklærne til en eldre mann som vandret langsetter fortauet. Han stoppet opp da søla traff ham. Folkevogna bare fortsatte videre. Det virket ikke som at sjåføren visste hva som hadde skjedd, at han hadde sølt til en fotgjenger på fortauet. Han burde ha stanset og spurt om hvordan det gikk med ham. Hadde han visst hva som skjedde, ville han kanskje ha gjort det. Men dersom det var en ungdom, ville han kanskje ikke brydd seg om det, selv om han visste hva som skjedde. Fotgjengeren så at bilen forsvant. Han fikk aldri sett sjåføren. Nå stod han der med våte og skite sko og tilgriset benklær. Han hadde en frakk på seg. Den var våt på skuldrene av alt regnet som kom ned ovenfra denne morgenen. For han hadde ikke paraply. Regnet traff skuldrene på frakken slik at den skiftet farge fra en lys, grå farge som den hadde i utgangspunktet, til mørk grå. På hodet hadde han en hatt av den type folk gikk med på sekstitallet. Siden bruken av hatt hadde gått ut av moten, måtte denne herren være av en eldre årgang, - siden han fortsatt brukte hatt. Den veltrimmede barten gjorde at regnet som ikke traff hatten, men ansiktet, rant nedover kinnene på det brilleløse ansiktet, traff barten som virket som ei takrenne og førte vannet til side slik at det ikke traff munnen. Som om det egentlig betydde noe. Vannet som falt på pannen når han så opp på horisonten for å få et overblikk over hvor ille været det var, ble fanget opp av store, buete øyenbryn når det rant nedover pannen. Slik kom det ikke ned i øynene som kunne blende han for å se klart i regnværet. Som om det også egentlig betydde noe.

Han så irritert etter folkevogna som nå forsvant i det fjerne.

Han bar på en koffert. En ganske stor koffert. Den virket tung også. For han var skakk i ryggen når han bar den. Mannen var liten av vekst og litt opp i årene og tydeligvis ikke særlig sterk for den store fokerten. Nå tok han tak i den med begge hendene der han hadde stoppet opp på fortauskanten. Han studerte trafikken. Studerte gaten oppover - sydover. Deretter nedover – nordover. Akkurat nå var det ingen biler i nærheten. Han løftet den tunge kofferten og tok et skritt ned på gateplanet fra fortauet. Han var nøye med ikke å trække i søledammen som folkevogna nettopp hadde kjørt i og gikk kjapt over gata med kofferten på slep. Han steg opp på fortauet på den andre siden og trakk seg inntil husveggen som var der. Det var to store vindusruter i veggen. Og ei trapp førte til ei inngangsdør. På vinduene stod det

Peters begravelsesbyrå

Han studerte teksten, gikk opp på trappa som bestod bare av det ene trinnet og banket på. Den var stengt. Det skjønte han uten at han trengte å kjenne på døra. Byrået så stengt ut. Han var usikker et øyeblikk på om begravelsesbyrået var åpent, om han var for tidlig ute.

Det grå været indikert at det fortsatt var vinter. Det var ennå mørkt så tidlig på morgenen. Da han så seg rundt, så han at det var få mennesker på fortauet utenfor begravelsesbyrået, så alt tydet på at han ikke kunne være for tidlig ute heller. Så han banket på døren en gang til. Han så rundt på døren og på veggfasaden på byrået for å se om det var tegn til liv innenfor.

-Et begravelsesbyrå, tenkte han.

-Et begravelsesbyrå er institusjonaliseringen av døden, så det å se etter liv i en slik sammenheng er vel heller meningsløst, tenkte han.

Han stod der i regnværet og visste ikke riktig hva han skulle gjøre. Begravelsesbyrået virket like dødt som døden selv. Det er jo det hele forretningen dreier seg om.

Han banket på igjen, litt kraftigere denne gangen, løftet blikket for å se etter en respons. Men det var stille innenfor. Helt stille.

Været ble dårligere. Vinden begynte å ule rundt gatehjørnene. Det trakk opp til uvær.

Den lille trafikken som var i gata, var stor nok til at tegn på liv som fantes innenfor, druknet i trafikkstøyen. Derfor tok han seg litt lengre tid før han gav opp. Kofferten han bar på var tung, så han ønsket at byrået ville gi en eller annen form for respons.

Plutselig åpnet døren seg.

Sakte og sikkert gled den til side og en eldre skallet mann dukket fram i døråpningen. Han stod der foran mannen med kofferten og hatten som stod der på utsiden, smilte bredt til ham. Han hadde en frodig bart og runde briller.

- «Kom inn, kom inn!» sa han vennlig. «Jeg beklager at døren var stengt. Glemte å åpne den. Vi pleier jo å ha åpent på denne tiden. Beklager veldig at den var stengt. Det var ikke meningen å holde deg ute slik. Kom inn, kom inn!»

Mannen med kofferten ble overveldet over vennligheten. Han tok et steg inn i lokalet til byrået, satte fra seg kofferten og så seg om.

«Ja, her var det fint», sa han. «Fine lokaler dere har her.»

Egentlig sa han dette for å være høflig. For han syntes ikke at lokalet var fint i det hele tatt. Veggene var hvitmalte, men det var tydeligvis en stund siden at de var malt, for malingen var gulnet. Noe sprekker var blitt synlige i krokene. Mannen med kofferten fikk med en gang inntrykk av at å leve av andres død ikke nødvendigvis var noen lukrativ forretning.

«Jeg har en begravelse jeg skulle ha ordnet» sa han.

«Kom hit inn, kom hit inn», sa begravellesmannen og henviste mannen med kofferten til et bakrom som tydeligvis var kontoret «Sett deg her ved bordet. Ta denne stolen». Han henviste til en stol foran skrivebordet sitt.

«Kaffe? Liker du kaffe?»

«Ja takk, alltid godt med kaffe» sa mannen med kofferten. Han satte seg på stolen foran skrivebordet og plasserte kofferten ved siden av seg. Han tok av seg hatten og holdt den i fanget. Begravellesmannen satt på en vannkoker.

«Er det greit med pulverkaffe? Det er det vi bruker for det meste her» sa han. Mannen med kofferten lurte på hvem 'vi' var. Så langt han kunne se var det bare mannen selv som var på kontoret. Mulig at han hadde en sekretær eller noen andre medarbeidere, tenkte han.

«Pulverkaffe er greit» sa mannen med kofferten.

Begravellesmannen fylte en teskje pulverkaffe i et krus og helte varmt vann i det straks det var kokt opp. Han satte kruset med kaffe foran ham på skrivebordet «Vær så god, håper det smaker» sa han.

Deretter trakk begravellesmannen fram stolen på sin side av skrivebordet, satte seg i den og trakk seg fram med beina under skrivebordet.

«Ja, hva kan jeg hjelpe deg med?» spurte han.

«Det gjelder en begravelse» svarte mannen med kofferten

«Javisst, ja visst. Det skal vi la seg ordne. Det er det vi driver med her. Er det en slektning eller familie, kanskje?»

«Ja» svarte mannen med kofferten.

«Javisst, javisst» gjentok begravellesmannen. «Hva heter den avdøde?»

«Herman Karlsen.»

«Herman Karlsen ja. Javisst.»

Begravellesmannen tok fram et skjema og begynte å notere. Han fylte ut navnet 'Herman Karlsen' i feltet for etternavn og fornavn.

«Fødselsdag for avdøde?»

«23 mars 1954»

«23 mars 1954. Javisst. Når døde avdøde?»

«Han er ikke død ennå.»

Vinden ute synes å ha økt. Det hvinte rundt hushjørnene. Det raslet i kaminen da et trykk gjennom pipa førte til at spjeldet slamret.

Begravellesmannen stivnet til.

Han så taus ned i skjemaet. Han visste ikke hva han skulle si. Blikket hans løftet seg opp fra papiret han noterte på og så på mannen på andre siden av bordet.

«Hva?» fikk han fram etter en tid.

«Vi begraver stort sett folk som allerede er døde.»

«Ja, men denne karen er altså ikke død ennå.»

Begravelsesagenten stoppet opp og satt et øyeblikk taus og så ned i papirene sine. Han stirret uforståelig på mannen på andre siden av bordet. Han kunne ikke tro hva han nettopp hørte. En mann som ennå ikke var død? Hva var dette? Et mord som var bestilt?

«Kommer denne mannen til å dø med det første?» spurte han.

«Det vet jeg ikke riktig.» svarte mannen.

Hva var dette?

Begravelsesmannen så ut som et spørsmålstejn. Drev denne mannen gjøn med han? Aldri i sine trettifem år i begravelsesbyråbransjen hadde han opplevd noe som minnet om dette. Han visste ikke hvordan han skulle takle det. Satt han ovenfor en morder? Det var jo ikke vanlig at folk som vil ta livet av noen bestilte begravelse for sitt offer. Dette kunne han ikke ta alvorlig. Han stirret lenge på mannen.

«Er dette en vits? Driver De gjøn med meg?»

«På ingen måte. Dette er faktisk blodig alvor.»

«Men hvordan kan De vite at denne mannen kommer til å dø?»

«Det kommer til å skje.»

«Det kommer altså til å skje?»

«Ja, vi skal jo alle dø en gang. Jeg tror i dette tilfellet at det vil skje med det første.»

«De tror det. De er altså ikke helt sikker.»

«Så sikker det er mulig å være.»

«Hvem er denne mannen som kommer til å dø? Kan jeg spørre om det?»

«Ja, det kan De. Han heter Herman Nilsen.»

«Jasså, han heter Herman Nilsen. Er han en bekjent av Dem. En slektning, kanskje?»

«Han er en slektning, på sett og vis, ja.»

«Men De kjenner vedkommende godt, vil jeg tro, siden De er her og ber om begravelse for denne mannen.»

«Ja, det gjør jeg.»

«Men vet denne mannen om dette selv? Har han bedt Dem om dette?»

«Joda, han har bedt om det. Han vet godt om det.»

«Er det et ønske hos denne mannen å få dø?»

«Ja, det tror jeg det er.»

«Men har De snakket med han om dette? Han kunne kanskje komme på bedre tanker.»

«Jeg tror ikke det nytter å snakke med han om dette. Det er nok noe denne mannen ønsker. Det er så rartr med det, - nå folk først bestemmer seg for noe skal de mye til før de skifter mening»

Begravelsesagenten stirret forundret på mannen som satt på ande siden av skrivebordet. Det virket som at mannen med kofferten snakket i dypeste alvor.

Men hva var dette?

Hvis han ble med på dette, ville han bli dratt med i et mord?

Dersom dette var riktig, er det tydeligvis noe som var planlagt som denne mannen visste om. Eller kanskje han selv var en morder som ønsket livet av en person. Da hadde han i så fall en morder sittende her foran seg. Han kunne gripe inn i dette for å hindre at det skjedde et mord. Det kunne berge et liv i beste fall.

Det ble klart for han at dette kunne han under ingen omstendighet delta i. Han kjente svetten piplet fram i hodebunnen. Han følte seg forferdelig ubekvem over hele denne situasjonen og ønsket mest av alt å få denne mannen på dør. Det ville få konsekvenser for hele hans virksomhet i begravelsesbransjen dersom han engasjerte seg i noe ureglementert som dette syntes å være. Han kunne bli ruinert!

«Jeg beklager, jeg kan ikke hjelpe deg med dette. Vi gravlegger bare døde personer. Du kan komme tilbake når denne personen er død.»

Mannen på den andre siden av bordet så forbløffet på han.

«Hva er det du sier, kan du ikke hjelpe meg?»

«Nei»

«Jeg trodde begravelsesbyråer var til for slikt som dette»

«Nei, ikke slik som dette. Vi begraver som sagt bare døde personer. Altså bare personer som allerede er døde, og ikke for personer som kommer til å bli det. Jeg har aldri i min karriere vært bort i

at noen har kommet hit og planlagt en begravelse for en levende person. Jeg skjønner ikke hvorfor du gjør dette. Er dette en person som du hater sterkt, som du ønsker livet av?»

«Jeg har ikke sagt at jeg *ønsker* livet av han. Det er bare det at han kommer til å dø.»

Begravelsesmannen ble enda mer forundret. Redselen over å bli involvert i noe ulovlig, ja i drap, forsvant et øyeblikk og en ren nysgjerrighet kom for ham.

«Hva feiler det denne mannen da, siden du er så sikker på at han kommer til å dø?»

«Jeg kjenner han såpass godt at jeg er sikker på at dette kommer til å skje.»

Nysgjerrigheten skiftet til ren fortvilelse hos begravelsesagenten. Han ville gjerne avslutte dette. Men før han hivde mannen som satt på den andre siden av skrivebordet på dør, burde han notere seg hvem mannen var slik at han kunne kontakte politiet. Dersom politiet ble varslet, kunne han kanskje bidra til å redde liv dersom denne mannen hadde planer om å ta det av noen.

«Jeg kan notere navnet ditt, adressen og telefonnummeret ditt, så har jeg en mappe på deg dersom du kommer tilbake når noen personer som du er i slekt med har død.»

«Navnet er Herman Hilsen, adressen er Fulgskaret 34 her i i byen. Telefonnummeret er 74332233.»

Det gav et nytt støkk i begravelsesagenten. Det var det samme navnet som mannen sa han ville gravlegge.

«Men het ikke han du ville gravlegge også Herman Nilsen? Er det to personer som heter det samme?»

«Nei, det er den samme personen.»

«Snakker du om din egen begravelse?»

«Ja»

Et plutselig regnskyll pisket på taket på kontoret til begravelsesagenten. Det mørknet ute og vinden tiltok i styrke. Det så ut til at det kunne bli torden.

Begravelsesagenten stirret vantro på han. Han taklet ikke dette. Hva skulle han gjøre?

«Du ser ikke akkurat døende ut der du sitter. Ønsker du å ta livet av deg?»

«Jeg er i fin form. Det er ikke det at jeg er dødelig syk eller noe slikt.»

«Men likevel kommer du hit til et begravelsesbyrå og bestille din egen begravelse.»

«Ja.»

Begravelsesagenten var rådvill. Han reiste seg opp fra stolen og vandret rundt i rommet. Han stoppet opp foran Herman Nilsen som fortsatt satt urørlig i stolen sin og så ned.

«Hva skjer nå, dersom du har fått bestilt en slik begravelse. Hva skjer da?» spurte begravelsesagenten.

«Jeg dør.»

«Tror du det er det som skjer når folk kommer hit til begravelsesbyrået, at de skal dø?»

«Det kan hende. Jeg vet ikke.»

«Men du må jo ha noen tanker om hva som skjer etter at du har bestilt din egen begravelse. Det virker som at du har en eller annen plan.»

Begravelsesagenten følte seg helt satt ut.

Hvilken rolle spilte han egentlig ovenfor denne mannen? Det kom for han at han spilte ikke rollen som begravelsesagent lenger. Var han blitt prest? Eller psykolog? Eller politietterforsker?

Det ante han etter hvert at denne mannen måtte være gal. Han trengte støtte fra andre som kunne takle slike situasjoner bedre enn ham. Her krevdes det et helt annet støtteapparat enn hva han hadde tilgang til.

Dette begravelsesbyrået hadde han drevet i en årrekke nå og fløt på den yrkeserfaring som det hadde gitt ham. Det hadde skapt en trygghet hos ham om at han kunne takle og gi bistand til foresatte som har hatt traumatiske opplevelser når slektninger døde. De fleste begravelsene er traumatiske. Han måtte bistå i sorg og fortvilelse for mange mennesker som hadde mistet en av sine kjære. Verst var det når barn døde. Enten fra sykdom eller ulykker. Da kan foreldrene sitte ved graven og gråte hjerteskjærende. Det er ikke lett å stå midt oppe i det og være den nærmeste støtte for disse ulykkelige menneskene i de tilfellene.

Andre ganger kunne begravelsen være en verdig avslutning på livet. Han hadde faktisk opplevd at et dødsfall var en lykkestund også. Det kan være eldre mennesker som hadde forsonet seg med at livet

var slutt, ofte etter en flott livsgjerning som mange mennesker hadde satt pris på. I minnestunder etter de begravelsene som han til tider også deltok i, kunne folk holde taler der minner om den døde ble tatt fram. Når den døde og omgangskretsen hadde forankring i religionen, kunne han se at begravelsen kunne få en spesiell betydning. Ja, han hadde sett at den døde har blitt hyllet med lovsang og trøst om at han eller hun nå endelig har vandret til sin Gud, eller til Jesus som sin frelser. Disse menneskene hadde sin trøst i at det er et liv etterpå som er rikere enn det vonde jordiske livet de nettopp hadde forlatt. Da var det lite sorg å se, syntes han. Særlig dersom det var eldre mennesker som døde som var mett av dage og som kanskje også hadde helseplager som gjorde hverdagen tung å leve. Slike begravelser var lettere å håndtere. Da kunne han trøste seg med at det ikke var så ille å jobbe med dette, - at den enes død var den andres brød. Pengene han tjente på disse begravelsene følte mer riktig å motta da enn i de vanskelige begravelsene. Han delte ikke selv de religiøse ståstedene med slike mennesker. Men han skjønnte at disse hadde funnet noe som han selv ikke hadde fått tak i.

Men denne dagen stod han ovenfor en ny situasjon.

En slik situasjon han opplevde nå, hadde han aldri opplevd før.

Han ønsket mest at mannen som satt over bordet til ham, kunne gå. Forsvinne og aldri komme tilbake igjen. Men han satt nå der og viste ingen interesse av å forlate kontoret.

Hva skulle han gjøre?

De satt der begge to en stund i taushet og ingen visste ikke hvordan de skulle fortsette.

Til slutt brøt begravelsesagenten tausheten.

«Er det mer jeg kan gjøre for deg? Jeg ser du har med deg en stor koffert. Skal du ut på reise»

«Nei, jeg skal ikke reiste langt. I kofferten har jeg de tingene jeg har igjen etter et langt liv»

«Har kofferten alt det du eier?»

«Ja»

«Er du husløs? Har du ikke noe sted å bo?»

«Jeg har solgt huset. Jeg hadde et stort hus»

«Men da må du ha mye penger. Hva har du tenkt å bruke dem til? Leie et nytt bosted? Du må jo ha et sted å bo»

«Pengene har jeg gitt bort»

«Har du gitt bort pengene? Men hva skal du ha å leve av da?»

«Jeg har ikke tenkt å leve så mye lenger»

«Det er derfor du er her, for å bestille din egen begravelse»

«Ja»

«Hva er det som får det til å gjøre dette? Har du hatt en trasig opplevelse? Ønsker du å snakke med noen om det? En prest? En psykolog?»

«Jeg er ikke syk, jeg har ikke behov for å snakke med noen.»

«Da er det kanskje greit å avslutte denne samtalen, så kan du komme tilbake når det er aktuelt for oss å gi deg bistand senere.

«Kan vi diskutere gravsteinen først?» spurte mannen.

Begravelsesagenten følte seg dårlig.

Han hadde en desperat trang til å avslutte denne samtalen og hive mannen på dør.

Hva skulle han gjøre?

«Når det gjelder gravstein, må du ta kontakt med et firma som selger slike. Vi henviser våre kunder til slike gravsteinsforretninger. De har store utvalg av det.»

«Det er bare det at jeg ville så gjerne ha en bestemt innskripsjon på steinen»

«Hva er det?»

«' Han gjorde så godt han kunne'»

«Det var da underlig. Det var mer vanlig at folk vil ha 'Gått hjem til Gud', 'Hvil i fred' eller noe sånt.»

«Nei, jeg vil ha 'Han gjorde så godt han kunne'.»

«Vil du si dette til noen? Føler du at det er noe du ikke har lykkes med i livet, og at det er noen som skal se dette budskapet?»

Mannen bak bordet tok et langt drag med pusten. Det var liksom han slapp ut noe for å ta sats til få fram noe nytt.

«Joda, jeg synes jeg har gjort så godt jeg kunne. Men det har ikke ført til noe. Det har vært slik hele livet. Det har vært så mye jeg har hatt lyst til å få til, men det har ikke blitt til noe. Ikke noen ting»

Mannen bak bordet hadde i øynene. Han så opp på begravelsesagenten. Det var tydelig at nå hadde det kommet til et punkt som kunne være kjernen i hans anliggende. Begravelsesagenten skjønnte det. Han hadde i sin kontakt med ulykkelige mennesker skjønt når ekte følelser som kom til overflaten. Han så på ham uten å si noe. Han skjønnte at det var noe han ville berette. At han trengte noen til å lytte. Og begravelsesagenten bestemte seg for at han var ville lytte.

«Du har noe å fortelle, skjønner jeg. Du kan bare sette i gang, Jeg skal lytte til deg, min venn»

Mannen bak bordet så forundret på han gjennom tårene. Dette var noe nytt. Han hadde ikke opplevd så mye forståelse i løpet av dette livet. Ensom har han stort sett vandret gjennom det. Venner hadde sviktet. Likedan familie. Han hadde gitt opp å kjempe. Han hadde ikke noe å tro på, håpe på. Ingen ting. Han følte det som et tomt skall. Han begynte å fortelle.

«Jeg ble født som eldstemann i en søskenflokk på tre. Foreldrene mine var lærere. De var ansett som anstendige, ryddige mennesker, et hakk bedre enn de fleste. Barndommen var grei. Vi bodde i ei blokk der det var mange barn. Vi lekte sammen med barna i gata hele tiden. Det var alltid noe som foregikk et eller annet sted.

Vi hadde ikke telefoner med Facebook og slikt. Beskjedene gikk ikke på SMS og mail. Alt gikk på personlig kontakt. Vi måtte aktivt ta kontakt med hverandre og snakke sammen. Vi satt ikke bak PC-skjermene med dataspill. Vi var ute på gata og kastet mynt på stikka. Det var om å gjøre å vinne potten! Eller vi kastet land med lommekniven. Vi tegnet opp en sirkel på bakken, delte den i to. Så stod vi i vår halvdel og kastet lommekniven ned i motpartens halvdel. Vi trakk opp ei linje der kniven stod og kunne erobre nytt land.

Eller vi lekte 'Gi vink' En stod å telte til hundre mens alle de andre sprang og gjemte seg. Så var det opp til den som stod og telte å finne de andre. De måtte komme fram etter hvert som de ble funnet og stå på en bestemt plass. Dersom det var noen som dukket opp som ennå ikke var tatt, og vinket til de som var tatt, kunne de stikke av. Dersom noen ble tatt tre ganger, måtte de stå, telle til hundre mens andre gjemte seg. Dermed ble det ny runde. Slik kunne det fortsette.

Om vinteren satte vi sammen sparkstøttinger i lange kjeder. Vi kalte det 'tog' og kjørte nedover gatene. Noen kunne stå vakt for å se etter biler. For vi kjørte tog nedover gatene der det var bakker.

På skolen lærte vi mange nyttige ting. Vi hadde en flink lærer. Særlig var han flink i sløyd. Vi lærte hvordan vi skulle høvle. Vi brukte strekmåler slik at tykkelsen ble riktig. Og vinkel for at overflaten skulle bli plan. Vi sydde sløydforklær og skolekjøkkenklær som vi brukte i timene.

Etter gymnaset begynte jeg på studiet. Jeg giftet meg tidlig og fikk tre fantastiske barn. Vi hadde venner som var i samme situasjon. En gjeng småbarnsfamilien holdt sammen. Vi dro på turer, grilltet og hadde det gøy. Barna lekte sammen og var kamerater. Det var en god tid med masse mening med livet.

Men så begynte nedturene.

Første med foreldrene mine. De møtte motgang på arbeidsplassen. Det var maktkamp i firmaet de jobbet i. Mange stod mot hverandre. Far var en av lederne, og de han ledet stod opp imot han. Han ble ekskludert fra jobben da de oppdaget at han hadde drevet med underslag. Han ble låst ut fra det som han betraktet som livsverket sitt. Han hadde mor og familien rundt seg, men han ble bitter. Det ble etter hvert vanskelig å ha med ham å gjøre. Han klandret alle rundt seg og snakket hele tiden om sin egen ufeilbarhet. Etter hvert ble han taus store deler av tiden. Men når han sa noe, var det for å kjeftte. Jeg kjente ham ikke igjen.»

Begravelsesagenten så på mannen på den andre siden av bordet. Han hadde lyttet taust til det han fortalte. Det er mange som har traumatiske historier, tenkte han. I sitt møte med mennesker som har møtt døden hadde han hørt og lyttet til mange historier. Mange tragiske historier også. Det var ikke alle som var døde og som hadde kommet til han i kiste som var vellykkede. Nei, det var kanskje heller det motsatte. Han hadde sett mer til taperne enn til vinnerne. Han tenkte at vinnerne neppe ville komme til ham. De ville gå til de mer kjente og berømte byråene. De vellykkede byråene. Taper avler tapere, og vinnere avler vinnere. Den som har, skal få mer; den som ikke har, skal miste det lille han måtte ha. Livet er ikke barmhjertig.

Av og til kunne han tenke seg å jobbe i en annen bransje. En bransje som var positiv, kreativ, som bestod av folk som får det til. Han kunne velge et yrke der han kunne realisere seg selv. En kunstner, kanskje. Eller et handverk. Noe der han kunne se konkrete resultater av hva han gjorde.

Men han har nå blitt i denne bransjen. Egentlig visste han ikke riktig hvorfor. Det var vel nærmest fordi han var født inn i dette. Far hans drev firmaet før han. Han overtok etter ham. Det er ofte at yrker går i slektsledd. Det er noe trygt ved det. Selv når det egentlig kan være utrygt.

Men han skal ikke klage. For klientene har heller ikke klaget. Han hadde jo fått hederlig omtale nå og da. Det er det som har drevet han framover. I alle fall ikke sluttet. Så nå satt han her. I sitt lille kontor.

Men han hadde denne forferdelige fyren framfor seg. Som sitter bare der. Som ikke vil gå. Som forteller om livet sitt. Som har bestilt sin egen begravelse. Som sier han kommer til å dø. Som ingen vet hvordan han skal dø. Som ingen vet når han skal dø.

Hva i all verden skal han gjøre med han?

Det lynte utenfor. Lyset flashet opp hele rommet de satt i. Noen sekunder senere kon tordenskrallet.

«Den kofferten du har med deg, hva skal du gjøre av den når du er død?» spurte begravelsesagenten. Han prøvde å finne på et samtaleemne.

Mannen med kofferten så opp på han.

«Jeg skal ha den med meg der jeg går.» svarte han.

«Du kan da ikke ta med deg kofferten i døden!» sa begravelsesagenten.

«Jeg har en tro på at jeg kan det» svarte mannen.

Begravelsesagenten så på han med spørrende øyne.

«Hva mener du med at du kan det?»

Mannen med kofferten så opp på han og sa etter en pause.

«Det har med tro å gjøre. Det kan ikke forklares med noe annet enn det»

Begravelsesagenten kjente at han begynte å bli desperat. Han ønsket denne mannen ut av kontoret sitt. Før jo heller. Nå hadde han sittet her halve dagen og ikke fått gjort noe annet. Det så ut som at han ikke kommer til å få gjort noe heller.

Han begynte å vandre rundt i rommet og visste ikke hva han skulle gjøre. Det ble stille i rommet. Ingen av de to mennene sa noe

«Har du et glass vann?» spurte mannen med kofferten plutselig.

Begravelsesagenten stoppet opp og så på han

«Ja, selvfølgelig. Jeg skal hente det til deg» sa han og gikk ut i bakrommet der han hadde et kantinekjøkken. Han fant fram et glass fra skapet, satte det under vannkranen i vasken og åpnet vannkranen. Vannet strømmet i glasset. Det skvulpet over da det ble fullt. Han tømte litt ut slik at vannet nådde opp til en centimeter under glasskanten.

Et voldsomt lys fylte hele rommet. Lynet slo åpenbart ned like i nærheten. Kanskje i dette bygget. E tordenrabalder rullet så kraftig at hele huset ristet. Begravelsesagenten holdt seg i bordkanten for ikke å falle.

Han tørket rundt vannglasset før han tok det i handa og gikk ut til manne med kofferten.

Mannen med kofferten var ikke der.

Han var borte.

Ytterdøren var åpen

Men kofferten stod fortsatt ved bordkanten.

Begravelsesagenten gikk bort til ytterdøren, gikk ut og så oppover og nedover gata for å se etter ham. Han var ikke å se noe steder. Han lukket ytterdøren. Undrende gikk han tilbake til bordet der kofferten fortsatt stod og satte glasset fra seg på bordkanten.

På en måte var han lettet da mannen med kofferten forsvant.

Egentlig var det merkelig at han bare forsvant. Det var ulogisk. Urasjonelt. Uforklarlig.

Begravelsesagenten satte seg ned ved bordet for å tenke seg om. Hele forløpet med denne mannen var underlig. Han følte seg dårlig, ille til mote. Hva hadde hend? Hvorfor skulle han bare forsvinne? Han satt igjen med mange spørsmål om denne mannen.

Til slutt reiste han seg.

Han måtte ta igjen det forsømte som denne mannen hadde ført til. Arbeidet hadde hopet seg opp, og nå fikk han fortsette. Det var flere begravelser med det førte som han måtte ta fatt med.

Da fikk han øye på kofferten.

Den kunne ikke bare stå der. Han måtte få den bort. Han kunne ta den med ut i bakgården og sette den der. Kanskje han kom tilbake for å hente den når han oppdaget at han hadde glemte den, Han var jo så avhengig av denne kofferten, så det var underlig at han gikk uten å ta den med seg.

Han tok tak i håndtaket på kofferten.

Han fikk ikke rikket den. Kofferten var blytung.

Det var underlig, Det virket ikke som at den var spesielt tung da han kom med den. Han tok et nytt tak. Den rikket seg ikke.

Hva var det med denne kofferten?

Han måtte få den vekk. Han tok et krafttak i håndtaket og prøvde å dra den bortover gulvet. Den lot seg uvillig flytte. Han greide ikke å løfte den, han måtte dra den ut.

Hva var det i denne kofferten?

Hadde han byttet den med en annen og tok den opprinnelige kofferten med seg?

Nei, det kan ikke ha vært tilfellet. Han merket noen merker på kofferten som han oppdaget straks da han kom, og de var fortsatt der. Det måtte være den samme kofferten.

Han tok et tak og dro den en meter bortover gulvet mot bakrommet.

Hva var det i denne kofferten?

Han studerte den nærmere for å se om det var mulig åpne den. Den hadde solide lås hele veien rundt lukket. Den var låst. Han måtte ha en nøkkel for å åpne den. Han hadde verktøy på bakrommet og hentet ei tang som han kunne klippe i stykker låsene. Han fikk åpent alle de fire tillegglåsene rundt kofferten og la kofferten ned på gulvet slik at lukket var øverst. Han tok et brekkjern og brøt opp hovedlåsen ved håndtaket. Omsider spratt låsen opp. Nå var kofferten ulåst Han kunne bre løfte opp lokket og se hva som var der inne. Svettende luftet han forsiktig på lukket. Han løftet det helt opp. Med allerede veien opp, så han hva den inneholdt.

I kofferten lå herr Hermann Nilsen.

Ute hadde stormen løyet. Det blåste bare en frisk vind i gatene.